

Pràctica 9

Els perfils articuladoris com els que hem vist fins ara no són sempre suficients per proporcionar tota la informació sobre la configuració articulatòria dels sons. No permeten distingir, per exemple, un so lateral d'un so oclusiu amb el mateix punt d'articulació: en el cas d'una consonant lateral, el contacte entre la llengua i l'articulador fix es produeix únicament a la part central i l'aire s'escapa pels costats de la llengua, però això no es pot apreciar a partir d'un tall sagital.

És per això que és necessari fer servir també tècniques d'anàlisi articulatòria, com pot ser l'electropalatografia (EPG, cfr. figura 2).

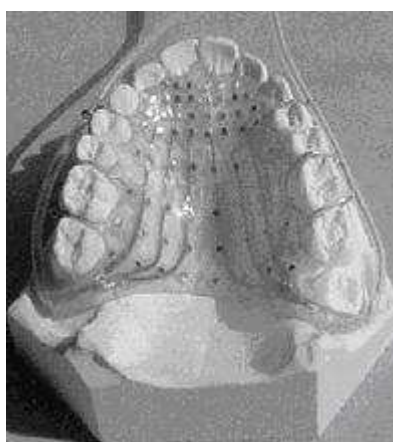

Figura 2

Aquesta tècnica permet visualitzar els punts o zones de contacte entre la llengua i el paladar durant la producció dels sons a partir dels palatogrames, que són representacions del paladar on apareixen assenyalades les zones on s'ha produït aquest contacte. Els palatogrames, però, no ens donen cap informació sobre quines cavitats intervenen en l'emissió dels sons (és a dir, no permeten distingir un so oral d'un so nasal), ni sobre els sons durant la producció dels quals no actua la llengua com a articulador, com serien les consonants labials, o no s'estableix contacte, com en el cas de les vocals.

Els exercicis següents estan pensats per treballar la relació entre els perfils articuladoris dels sons i la representació palatogràfica corresponent.

Relaciona les següents imatges amb el palatograma corresponent, i indica el so o sons que creus que representen.

Figura a)

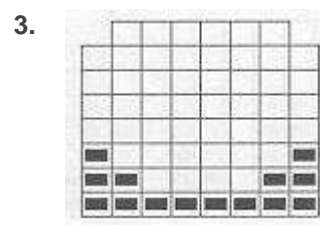
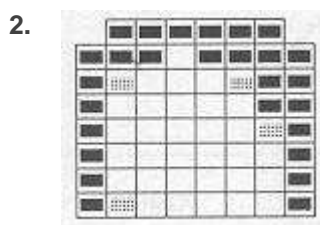
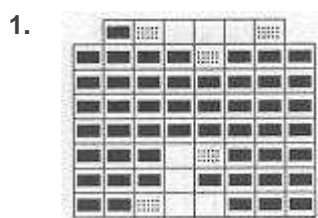

Figura b)

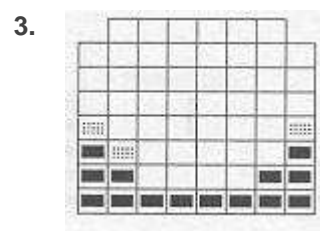
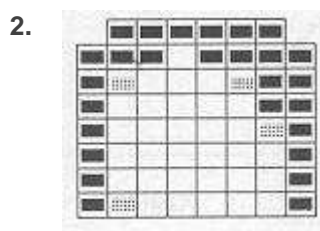
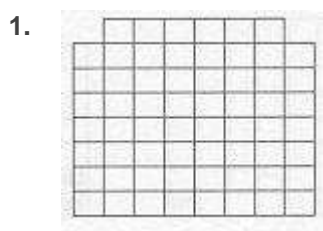

Figura c)

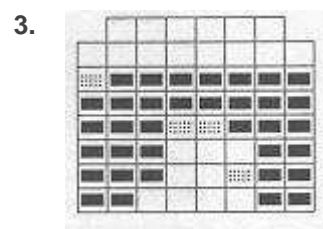
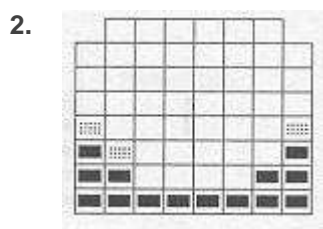
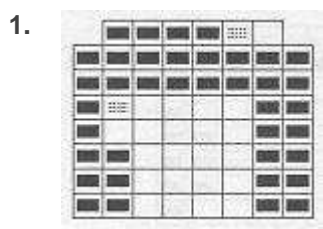

Figura d)

